

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1282

гр. Пловдив, 19.05.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева
Бранимир В. Василев

като разгледа докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно частно гражданско дело № 20225300501353 по описа за 2022 година

Производството е по чл.274 от ГПК чл.83 ал.1 т.4 от ГПК.

Постъпила е частна жалба от жалбоподателя К.Я.К, чрез пълномощника му адв.С.Х. срещу определение № 3944/11.04.2022г. по гр.д. № 702/2022г. по описа на РС Пловдив, XVIII гр. състав, с което е оставено без уважение искането на К.Я.К за връщане на внесена държавна такса от 120 лева. Иска се отмяна на определението и връщане на внесена държавна такса от 120 лева.

Съдът, като анализира доказателствата по делото и направените в жалбата възражения, приема за установено следното:

Частната жалба изхожда от надлежна страна и е в законния по чл.275 от ГПК срок, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество. При служебна проверка за валидност на обжалвания акт съдът констатира следното. Обжалваното определение е постановено в писмена форма, но не е подписано от съдията-докладчик, съобразно изискването на чл.254 ал.2 т.7 от ГПК.

Според настоящият съдебен състав крайният акт на съда, с който се отхвърля по същество искане на страната следва да бъде освен това и подписан с мастилен подпис от издалия го съдия. Вярно е че, както чл.360а от ЗСВ, така и чл.102а ал.1 от ГПК изискват всички актове на съда да се издават в електронна форма. Същевременно обаче ГПК е запазил и изискването крайните актове на съда /било то решения или определения/, да се създават и

в още една форма – писмена /чл.235 ал.4 от ГПК/, като този писмен акт се изисква да се подпише материално от всички съдии взели участие в постановяването му /чл.236 ал.3 от ГПК и чл. 254 ал.2 т.7 от ГПК/. Доколкото чл.102а ал.1 от ГПК е обща правна норма касаеща всички актове и процесуални действия на съда, а нормите на чл.235 ал.4 от ГПК, чл.236 ал.3 ГПК и чл.254 ал.2 т.7 от ГПК са специални правни норми и касаят само крайния акт на съда, то специалните правни норми следва да се приеме, че дерогират общата правна норма и от достатъчност само на електронната форма за акта изискват и писмена такава със саморъчен мастилен подпис на съдията. В ГПК изискването за само електронна форма на крайния съдебен акт не е така ясно изразено както в НПК с промяната в чл.310 от този кодекс, с която се изисква присъдата да се изготвя в ЕИСС и да се подписва с квалифициран електронен подпис. Това изискване за писмена форма на окончателния съдебен акт, косвено се потвърждава и от изискването чл.406 ал.3 от ГПК за правенето на надлежна бележка върху акта, въз основа на който се издава изпълнителен лист. За издаване на изпълнителен лист се изисква писмена форма /чл.408 ал.1 от ГПК/. Писмена форма се изисква по силата на чл.412 т.12 от ГПК и за заповедите за изпълнение по чл.410 и чл.417 от ГПК. Кое то също се потвърждава от изискването на чл.418 ал.2 от ГПК /норма идентична с тази на чл.406 ал.3 от ГПК/.

Поради липса на форма обжалваното определение следва да се прогласи за нищожно и да се върне делото на РС Пловдив за постановяване на ново определение. Мотивиран така съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНО определение № 3944/11.04.2022г. по гр.д. № 702/2022г. по описа на РС Пловдив, XVIII гр.

ВРЪЩА делото на РС Пловдив за постановяване на ново определение.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____